

[Alfred Jørgensen.]

grundskyld af jordværdien. På de vilkår ville det være lettere at være ung landmand. På den måde imødegås også krisens indre årsager, de indenrigske årsager, og grundskyld vil som en konjunkturbestemt afgift i modsætning til skatter og renter i sig selv afsvække en begyndende krisens virkninger.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg er meget skeptisk over for kornloven som middel mod kriser. Det hed sig, da spørgsmålet blev rejst, at et enigt landbrug stod bag ønsket om en kornordning, og det påvirkede os i vor stillingtagen. Nu har jeg imidlertid indtryk af, at det var organisationerne, der rejste kravet, og at tilslutningen fra de brede lag er mindre end formodet. Heri ser jeg et lyspunkt. Det kunne se ud til, at der blandt danske bønder er mange, som ikke ønsker at sælge deres frihed og gå ind under et system, der er præget af administration, kontrol og besværligheder. At det vil blive indviklet både at administrere og fortolke loven, er der vist ingen tvivl om.

Der er i dette lovforslag meget, som ikke huer mig. Mest foruroliget er jeg over, at det på afgørende måde bryder med noget, der er bærende i dansk landbrugs traditioner, noget, man har været stolt af på standens og på landets vegne. Der står i bemærkningerne til lovforslaget:

„Der findes nu eksempler på, at der her til landet indføres korn til priser, der ligger meget væsentligt under, hvad landmændene modtager derfor i eksportlandet“.

Minder dette ikke om den situation, der opstod i 1880'erne, da det billige korn strømmede til landet fra Amerika? Også dengang rejste der sig krav om, at man gennem en kornlovgivning skulle dæmme op for strømmen af det billige korn, men det var ikke de røster, der blev de sejrende, og det tjener til ære for dansk landbrug, at man tog krisen dengang, som man gjorde: tog imod det billige korn, omsatte det i forædlede landbrugsprodukter og sendte

det ud af landet igen og derved lagde grunden til det høje stude, som dansk landbrug har bevaret indtil i dag.

Det var situationen om landbrugets lønninger, der stillede os over for spørgsmålet om en kornordning. Nu er arbejdsfred jo et stort gode, og vi fik den sikret denne gang, men prisen var høj, og det må gøres klart ved denne lejlighed, at den lovgivning, vi gennemfører her, ikke kan være og ikke må blive permanent i dette land. Et statsdirigeret landbrug passer ikke til de danske frihedstraditioner og kan kun være en overgang.

Hvad bemyndigelseslovforslaget angår, er det i og for sig lettere at give sin tilslutning dertil, idet det hviler på et ønske fra landbrugsorganisationerne og er fremsat i forståelse med privathandelen og industrien. Lovens formål er at åbne og befæste nye markeder og søge vore produkter afsat til lønnende priser, og selv om loven får en længere løbetid end kornloven, er dens gyldighed dog begrænset til en 3 års periode. Jeg er ikke i tvivl om nødvendigheden af at iværksætte sådanne markedsanalyser, som lovforslaget tilsigter, og følge disse undersøgelser op med en konsekvent reklame- og propagandakampagne. Et sådant arbejde skulle jo også kunne iværksettes af de nævnte organisationer uden bemyndigelseslovgivning med den støtte, som er nødvendig i starten i form af garanti for et lån, idet man må regne med, at et sådant fremstød, som der må blive tale om, vil strække sig over lange perioder og kræve indsats af betydelige økonomiske midler.

Jeg vil her pege på et af de oversøiske markeder, nemlig USA, hvor der ligger store muligheder for afsætning af danske landbrugsprodukter, men kun under forudsætning af, at vi indordner os under de krav, der gælder for dette særprægede marked. Det gælder vore slagteriprodukter, som fuldt ud er konkurrenceedygtige over for de varer, der produceres i USA. Det er nu engang sådan, at det flæsk, der produceres af mælk og byg, nok kan måle sig med